

Michal Pich

Dobrodružství popelářského auta

**Franta a Brumla
na cestách**

Dobrodružství popelářského auta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Michal Pich
Dobrodružství popelářského auta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Michal Pich

Dobrodružství popelářského auta

**Franta a Brumla
na cestách**

Knížka pro děti a jejich tatínky

 C P R E S S

*Tuto knihu bych rád věnoval svým dětem,
Marovi a Danymu.*

*Dvěma klukům, kteří mi umožnili
vrátit se do dětských let, takže
jsem je mohl prožít znovu.*

*Každý okamžik, kdy mě nechali
nakouknout do svého dětského světa,
byl pro mě tím největším darem.*

*Díky, kluci!
Bylo to vážně skvělý.*

Už jako malý kluk jsem miloval pohádky. Ostatně kdo ne? Dobrý hrdina v nich vždy porazil toho zlého a já tak získal pocit bezpečí a taky vědomí, že se zlem se musí bojovat. Pohádky prostě k životu patří. Díky nim v dětství poznáváme svět kolem sebe a učíme se novým věcem. Já jsem měl štěstí: kromě pohádek, co známe všichni, si pro mě příběhy vymýšlel můj dědeček, ke kterému jsem jako malý často jezdíval. Dával do nich kus sebe. A o to víc si dnes vážím nejen společných okamžiků, ale i těch dávno zapomenutých nezaznamenaných příběhů.

Když jsem se stal tátou, hned jsem věděl, že chci svým dětem taky dopřát krásné chvíle s vyprávěnými příběhy. A tak jsem jim zkrátka pohádky začal povídat. A protože mám ratolesti hned dvě, měl jsem dost času příběhy vypilovat.

A ty příběhy pro mé děti teď předkládám i vám. Pro ponaučení, pro ukrácení dlouhých chvil nebo prostě jen tak pro radost a potěšení.

Michal

Franta a Brumla jedou do lesa

Bylo jedno popelářské auto a to se jmenovalo Brumla. Bylo úplně celé oranžové jako pomeranč. Mělo kabinu, čtyři kola a vzadu veliký kontejner, do kterého se sypal všechen binec. Jednoho slunečného rána přišel řidič Franta do garáže a už z dálky volal: „Brumlo, Brumlo, kamaráde můj velikej, dneska pro tebe mám obrovské překvapení!“

„A jaké?“ zeptal se zvědavě Brumla.

„Dnes pojedeme do lesa.“

„Tam jsme dlouho nebyli. Moc se těším!“ zaradoval se Brumla.

„Uklidíme tam nepořádek a podíváme se na zvířátka,“ pousmál se Franta.

„Tak jo, můžeme vyrazit,“ zavelel Brumla.

Franta nasedl do kabiny, nastartoval motor, pákou zařadil jedničku a vyrazili. Jeli po silnici, až přijeli k velikému vlakovému přejezdu. Závary byly dole a semafor dělal „bim bam, bim bam, bim bam“. Franta zastavil, vypnul motor a čekal. Za malou chvíli uslyšeli, jak ze zatáčky odfukuje veliká světlezelená mašinka Lilinka. Táhla za sebou spoustu nákladních vagonů – některé vezly auta, jiné motorky,

přívěsy, pneumatiky, a dokonce tam byly i vagony plné dlouhých dřevěných klád.

Jakmile mašinka i se všemi vagony projela, semafor přestal dělat „bim bam, bim bam“, závory se zvedly, Franta znovu nastartoval a vyrazili dál.

Zanedlouho přijeli k veliké křižovatce. Rovně se jelo do města, doprava do lesa a na nádraží a doleva do přístavu. Franta s Brumlou odbočili doprava, směrem k lesu. Jen kousek za křižovatkou byla nenápadná cestička vedoucí mezi stromy. Franta dal blinkr doprava, přibrzdl a pomalu sjel ze silnice.

Jeli po cestě, po které jezdí traktory nebo auta, když v lese pracují. Po stejných cestičkách ale chodí také lidé na výlety. A bohužel, občas se najde někdo, kdo na zem odhodí papír od čokolády nebo prázdnou láhev. Přitom všichni vědí, že to není správné. Naštěstí lidé, kteří v lese pracují, tyto odpadky sbírají a dávají do košů. A právě tyto koše dnes přijeli Franta s Brumlou vysypat.

„Franto, jsme na místě!“ vykřikl po chvíli jízdy Brumla.

„Jojo, máš pravdu, už to vidím,“ odpověděl Franta.

Na kraji lesa stálo odpočívadlo pro výletníky. Byly tam dvě dřevěné lavičky se stolem pod velkou střechou, která chránila sezení před deštěm. Vedle odpočívadla stál plný odpadkový koš. Franta u něj zastavil, vypnul motor a šel koš vysypat do kontejneru. Když se vrátil, ozval se Brumla: „Franto, co kdybychom se tady chvíli zdrželi a počkali, jestli neuvidíme nějaká zvířátka?“

„To není špatný nápad,“ usmál se Franta. „Chvíli tady budeme potichu čekat a třeba se někdo ukáže.“

Netrvalo to ani pět minut a zaslechli záhadné ťukání „ťuk ťuk, ťuk ťuk, ťuk ťuk“, které se ozývalo z hloubi lesa.

„Co to je, Frantíku?“ zašeptal překvapeně Brumla.

„To bude asi datel,“ odpověděl Franta. „Pomáhá stromům, aby byly zdravé. Když najde pod kůrou červíka, vyklovne ho ven a stromu uleví.“

A než to Franta dořekl, po větvi před nimi proběhla malá veverka.

„Franto, viděl jsi ji?“ zašeptal Brumla.

„Viděl, byla malinká...“ usmál se Franta.

Najednou Franta velmi tiše povídá: „Brumlo, pomalu se podívej doprava, na tu louku. Přišly tam dvě srnky, tak ať je nevyplašíš.“

„Vidím je,“ zašeptal Brumla. „Jedna je velká, to je asi máma, a druhá menší, její miminko.“

„Říká se mu koloušek,“ doplnil Brumlu s úsměvem Franta.

A bylo to přesně tak – na louku vyrazily dvě srnky a Franta s Brumlou měli velké štěstí, že si jich všimli.

„To je nádhera, úplně něco jiného než shon ve městě,“ řekl Brumla. „Město mám rád, pořád se tam něco děje, mám tam plno kamarádů, ale les – les je nádherné místo,“ dodal.

„Škoda že sem nejezdíme častěji,“ povzdechl si Franta.

„Ano,“ přikývl Brumla a dodal, „o to víc jsem ale rád, když sem jednou za čas přijedeme. Mám pocit, že je to tady pokaždé jiné.“

„Milý Brumlo, les se mění podle toho, jestli je jaro nebo zima, jestli do něj přijdeš ráno nebo v podvečer. Světlo nebo vítr někdy les promění tak, že ho ani nepoznáš. Často se proto stává, že se v něm lidé dokonce i ztratí. Proto je důležité nechodit do lesa sám.“

„Neboj, Franto,“ usmál se Brumla, „já sem jezdím jen s tebou.“

Brumlovi i Frantovi se v lese moc líbilo, ale věděli, že je čeká ještě cesta zpět do garáže, a tak brzy vyrazili domů. Franta nastartoval, zařadil zpátečku a pomalu se otočil. Po stejné cestě, jakou přijeli, se vraceli zpět. Vyjeli z lesa k silnici. Franta se pořádně rozhlédl na obě strany, jestli nejede nějaké auto, a pak zatočil doleva k městu. Na velké

křižovatce u pneuservisu odbočili opět doleva a vydali se směrem k vlakovému přejezdu.

Závory byly nahoře, takže mohli projet. Franta ale jako vždy přibrzdil a pečlivě se rozhlédl – nejprve doleva, pak doprava a znovu doleva. Když se přesvědčil, že je vše v pořádku, přešel vlakové koleje a pokračoval do garáže. Když přijeli, už se stmívalo. Franta zaparkoval na Brumlovo místo a poděkoval mu za hezký den.

„I já tobě děkuji, Franto. Dnes jsme byli moc užiteční, odvezli jsme z lesa odpadky a udělali jej zase o něco hezčí,“ pousmál se Brumla.

Franta ještě ode dveří Brumlovi zamával a pak už jen cvakla klika a Brumla mohl jít spát. A protože se na obloze začaly objevovat hvězdičky a měsíček, zazvonil zvonec a pohádce o Brumlovi, Frantovi a jejich cestě do lesa je konec.

Tatííí – kam pojede Franta s Brumlou zítra? To byla otázka, kterou naše příběhy před spaním pravidelně končily. No to já ještě nevím, odpovídal jsem. Možná do muzea, do kina, do lesa na houby nebo že by na letiště? Postupem času jsem si začal sám uvědomovat, že jsem od prvotního naprosto nepromyšleného vyprávění pohádek přešel k vymýšlení příběhů tak, aby se z nich děti dozvěděly vždy něco nového. Aby je inspirovaly v tom, o co se budou zajímat. Začal jsem proto nad příběhy stále více přemýšlet. Musí být pro děti poutavé, musí v nich být něco, co je zajímá, ale zároveň chci, aby se díky nim něco dozvěděly, aby je ty příběhy něčím formovaly. A tak jsem do vyprávění zahrnul i své vlastní zážitky třeba z míst, která jsem kdysi navštívil nebo kam jsem se naopak s dětmi chystal brzo vyrazit.

Franta a Brumla jedou do přístavu

Bylo jedno popelářské auto a to se jmenovalo Brumla. Bylo úplně celé oranžové jako pomeranč. Mělo kabinu, čtyři kola a vzadu veliký kontejner, do kterého se sypal všechen binec. Jednoho slunečného rána přišel řidič Franta do garáže a už z dálky volal: „Brumlo, Brumlo, kamaráde můj velikej, dneska pro tebe mám obrovské překvapení!“

„A jaké?“ zeptal se zvědavě Brumla.

Franta se tajemně usmál: „Dnes pojedeme do přístavu!“

„Tak to jo,“ rozzářil se Brumla. „Tam jsme ještě nikdy nebyli!“

Franta nasedl do kabiny, nastartoval motor, zařadil jedničku a vyrazili. Jeli, jeli po silnici, až dorazili k velkému vlakovému přejezdu. Závory byly dole a semafor vyzváněl „bim bam, bim bam, bim bam“. Franta zastavil, vypnul motor a čekali. Za chvíli už s Brumlou slyšeli, jak se ze zatáčky s funěním blíží velická fialová lokomotiva jménem Berta. Odfukovala, supěla a táhla dlouhou řadu osobních vagonů. A kdo v nich cestoval? Tatínkové a maminky, babičky a dědečkové, strejdové i tetičky, veselí chlapečci a usměvavé holčičky... A úplně v posledním vagonu jel malinký pejsek, který táááákhle vesele vrtěl ocáskem.

Když všechny vagony projely a semafor přestal vyzvánět „bim bam, bim bam“, Franta znovu nastartoval motor a vyrazili dál. Zanedlouho dorazili k veliké křižovatce. Rovně vedla cesta do města, doprava do lesa a na nádraží a doleva až do přístavu. Franta s Brumlou tedy odbočili doleva. Jeli, jeli po silnici, až se před nimi objevil velký přístav. Franta zastavil, rozhlédl se kolem a řekl: „Dnes budeme opravdu moc užiteční. Vyvezeme odtud totiž všechen binec.“ A tak také udělali. Vždycky když projeli kolem popelnice, Franta zastavil, vystoupil ven a vysypal smetí k Brumlovi do kontejneru.

Franta měl sice za úkol vyvézt jen popelnice, ale když někde zahlédl na zemi pohozený papír, starou krabici nebo jiný nepořádek, všechno zvedl a vyhodil. Byla by přece škoda nechat v takovém krásném přístavu povalovat smrduté odpadky! Svět je takový velký domov, o který se dělíme s ostatními. Každý z nás může kdykoli udělat něco, čím ho pro druhé vylepší.

Franta s Brumlou jezdili po přístavu celé dopoledne. Když měli všechnu práci hotovou, dostal Franta nápad: „Co říkáš, Brumlo, kdybychom se zajeli podívat na velké lodě? Na takové, které jsou tak obrovské, že dokážou přepravovat nejen lidi, ale i auta.“

„To by se mi moc líbilo,“ rozzářil se Brumla. „Tak pojď, Franto, zajedeme se na ně podívat.“

A opravdu. Zanedlouho dorazili k molu, ke kterému připlouval veliký trajekt. To je loď, která převáží auta, kamiony, autobusy, motor-ky a další náklad z jednoho břehu na druhý. Trajekt zacouval k molu, páni námořníci uchopili velká lana a loď přivázali ke břehu, aby byla v bezpečí. Zadní vrata se otevřela. Spustila se dolů jako silnice a auta po nich pomalu vyjížděla ven.

„Franto, to jsem ještě nikdy neviděl! To se mi opravdu líbí! Mohli bychom se někdy taky projet takovou lodí?“ zeptal se zvědavě Brumla.

„Určitě,“ usmál se Franta a už přemýšlel, kdy by mohl Brumlíkovi připravit takové překvapení.

Jenže den se už pomalu chýlil ke konci, a tak se Franta s Brumlou museli vydat zpátky domů. Vyjeli z přístavu, na křižovatce odbočili doprava, přešli vlakové koleje a večer, když už byla tma, dorazili do garáže. Franta vypnul motor, vystoupil a tiše zavřel vrata.

A protože už byla noc, na nebi svítily hvězdičky a měsíček jako stříbrná lucerna, zazvonil zvonec a pohádce o Brumlovi, o Frantovi a o jejich cestě do přístavu je konec.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dobrodružství popelářského auta.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.